

**Preek gehouden op zondag 5 juni 2016, 2de zondag na Trinitatis,
in de ELG Zeist.
n.a.v. zondagsgebed, Ezechiël 14:4-11, 1 Johannes 3:13-18,
Lucas 14:16-24.**

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

“Wat is wijs?”

Waar haal ik nu de wijsheid en de inspiratie vandaan om dit vraagstuk goed op te lossen?
En wat is nu goed?”

Wie is nooit in de omstandigheden dat hij/zij zich deze vragen stelt.

Het probleem dat moet worden opgelost, hoeft op zich niet eens echt moeilijk te zijn.

Vaak wordt iets problematisch door gevoeligheden of onwetendheid.

Om inspiratie van de Geest en wijsheid die uitgaat boven die van mensen, bidden we vandaag.

We vragen hierom in de hoop en het geloof dat God's Woord –zondags met vreugde verkondigd- alle dagen van de week bij ons blijft en zelfs krachtiger wordt.

Opdat het ons sterkt en in staat stelt –door alle aanvechtingen waarmee we te maken krijgen heen- God in een standvastig geloof te dienen en trouw zijn naam te belijden tot aan ons einde.

Want we willen er niet zomaar op los leven, zomaar wat doen.

We willen het zo graag goed doen, goed tegenover God.

Dat is allemaal nogal wat.

Zolang ons leven rustig voortkabbelt, gaat het allemaal best.

Maar als er iets bijzonders is waardoor de kracht en de concrete uitwerking van ons geloven op de proef gesteld worden, dan kan het pittig worden.

We krijgen in het Woord van vandaag weer heel wat mee dat ons geloof voedt en krachtig maakt voor de week die vóór ons ligt.

Zo zegt Ezechiël: paas op voor afgoderij. Bedenk bij alles wat je doet dat je maar één Heer kunt dienen.

Daarmee bedoelt hij dat we zelf bij alles wat we doen bewust onze uitgangspositie moeten kiezen.

Kiezen we simpelweg voor onszelf als enige die bepaalt wat goed en heilzaam is en hoe we dat verwezenlijken. = In de trant van:

“Ik moet weten wat ik wil en wat ik doe en hoe ik dat doe. Als ik een kort lontje wil hebben, dan doe ik dat. Als ik goed voor mezelf zorg en dat gaat ten koste van anderen, dan hebben die pech gehad. Dat alles maak ik zelf wel uit.

God en gebod, oude normen en waarden, heb ik niet nodig.”

Als je dat doet, keer je je van God af.

Of *kiezen we* daarentegen voor de grondhouding van “Heer, uw wil geschiede” en “laat uw Geest van liefde ons/mij inspireren”.

En proberen we bewust ons daardoor te leiden in doen en laten.

Die twee manieren van omgaan met de dingen van het leven, kun je niet mengen.

Het is niet een beetje van het één en een beetje van het ander, naar gelang het uitkomt.

Als je ervoor kiest God te dienen, is dat een radicale keuze die geen ruimte over laat voor “afgoderij” van welke aard dan ook, dus niet voor

ideëen als: “alles moet kunnen, de wereld draait om mij/ons en verder gaat het alleen om geld, macht en aanzien onder de mensen.

Als ik me maar goed voel en het leuk heb, zal de rest me een zorg zijn.”

En dan komt Johannes in zijn 1ste brief: als je een leven zonder God afwijst en je maakt werk van je geloof in God, moet je je niet verbazen als de wereld je haat = je uitlacht en belachelijk maakt, frustraties op je afreageert.

Er is duidelijk in onze tijd niets nieuws onder de zon in vergelijking met de tijd waarin Johannes leefde.

Net als in Johannes' tijd zijn ook in onze tijd de geesten onderscheiden, de geest van Gods liefde en de geest van de liefdeloosheid.

Dit onderscheid wordt, aldus Johannes, bepaald door het wel of niet kennen van God.

Daarmee bedoelt hij geen oppervlakkig "wel eens gehoord hebben van ..", maar "omgaan/een relatie hebben met God"; nadenken wat dat betekent voor je leven.

Het toppunt in het onderscheiden van de geesten, is wel het toekomstbeeld waarmee een mens leeft.

Ontbreekt dat zelfs en leef je gedachteloos en onverschillig voor eventuele gevolgen van je leefwijze, van de ene dag in de andere?

Of leef je naar een toekomst toe en ervaar je die toekomst als een soort thuiskomen bij God?

Aanzitten aan het feestmaal in het Koninkrijk van God.

Daarover vertelt Lucas.

Prachtige beelden voor het bereiken van liefdevolle geborgenheid, een toekomst waarvoor je niet bang hoeft te zijn;

een beeld van een leven na dit leven waardoor je dierbaren kunt leren loslaten als ze niet meer zijn. Waarin troost en erbarmen gevonden kunnen worden.

Een steun in de rug in een leven onderweg naar die toekomst.

Die zo een heilzame bestemming wordt, waarnaar je mag uitkijken.

En het mooie is dan ook nog, dat iedereen zichzelf mag beschouwen als geroepen tot dat heil.

In principe is niemand uitgesloten, tenzij je zelf niet wilt –met alle gevolgen van dien-.

En dan zul je wel merken, dat anderen wel aan die roeping gehoor geven en daar iets voor doen en voor over hebben.

Dat maakt ieder mens voor zich uit.

Die ruimte is er van God uit.

En die ruimte moeten mensen ook elkaar laten.

Over en weer.

Dat blijkt in de praktijk van alle dag lastig te zijn.

In ieder geval kan niemand zeggen dat hij de oproep om te geloven niet hoort of gehoord heeft.

Want met het verstrijken van de tijd klinkt de uitnodiging steeds weer en steeds

(in)dringender.

Mijn huis moet vol.

Deze boodschap die we vandaag horen, is bedoeld om daar van de week ons voordeel mee te doen.

In ons dagelijkse leven, hoe dat er ook uitziet.

Hopelijk is het allemaal niet zo moeilijk.

Ik wil graag een concreet voorbeeld geven van mezelf van iets dat wel moeilijk is.

En daarbij terug koppelen naar de boodschap van vandaag.

Ik zal de komende week veel hulp van de Geest en goddelijke wijsheid nodig hebben.

Om vanuit een sterk geloof in God en waar Hij voor staat, te kunnen denken en spreken.

En trouw te zijn aan mijn belijdenis van God's naam.

Als lid van de dorpsraad in onze wijk in Eindhoven zal ik deelnemen aan een gesprek op het gemeentehuis van Eindhoven.

Dat gesprek wordt gevoerd met een wethouder en een groepje buurtgenoten.
En heeft te maken met een eigen winkelvoorziening die we als enige wijk in de stad niet hebben.
Tegen dat gesprek zie ik op als tegen een berg.
De buurtgenoten vertrouw ik helemaal niet.
Ik ken ze als manipulanten en leugenaars die alleen in hun eigen standpunt geïnteresseerd zijn.
En die al jaren de wens van medebewoners ontkennen die wel een goede winkelvoorziening willen hebben.
Ik verwacht dat het een moeilijke ontmoeting wordt.
Of het tot een werkelijk gesprek zal komen, wat ik dan een gesprek noem, betwijfel ik.
Want dat moeten alle partijen kunnen en willen.
Maar de gemeente verlangt dat we dit “gesprek” aangaan.
Dus we moeten wel.
U begrijpt vast dat ik me afvraag:
Wat is wijs? Wat is goed voor de wijk?
Krijg ik wel “goede” opbouwende inspiratie om rake antwoorden te kunnen geven.
Ik wil toch wel goed opkomen voor de zaak die we behartigen.

We zijn pessimistisch over het verloop.
We willen ons niet laten manipuleren.
We willen het over de feiten hebben die onze gesprekspartners niet willen erkennen.
Vandaar dat ik zeg: ik zal morgen heel veel Geest en goddelijke wijsheid nodig hebben.
Ik kan in de vergadering toch niet gaan schelden en met modder gooien.
Al weet ik bijna zeker dat ik daar wel zin in ga krijgen.
Mopperen moet ik naderhand thuis maar doen.
Tegelijk verwacht ik dat onze buurtgenoten alleen maar aan zichzelf zullen denken.
Dat ze ons en wat we zeggen ten behoeve van de hele wijk niet serieus zullen nemen of zelfs belachelijk maken.
Ik ben bang dat de poging om tot een gesprek te komen, het verloren moeite, tijd en energie is.
Misschien moet ik, voordat ik naar het gemeentehuis ga, een poosje gaan mediteren en bidden om op zijn minst met het juiste voornemen te gaan en zo stevig als mogelijk met twee benen op de grond van God's liefde, de blik vooruit op een toekomst gericht waarin de vrede en de goedheid die we hier niet vinden, volop aanwezig zal zijn.
Want hoe doe je dit soort lastige dingen anders.

Dit verhaal is als voorbeeld uit de praktijk bedoeld hoe nodig we het soms hebben ons vast te klampen aan de God's Geest van liefde en te bidden om hogere wijsheid om ons te sterken
In het dagelijkse leven als gelovige.
U kent vast nog wel andere voorbeelden.
Zo concreet is de hulp van de Geest en goddelijke wijsheid waarom we vandaag bidden.
Niet iets dat alleen op zondagmorgen in een kerkdienst leeft en aan de orde kan komen.
Van godswege is de mensen toegedacht dat god met ons meegaat, alle dagen van ons leven.
Daar moeten we door alle aanvechtingen heen, op hopen en vertrouwen.
Amen